

véleményének az idézésével, aki szerint ez a vers „még Szabó Lőrinc mértékével is kivételes, hibátlan remek”. — Nos, mit tudunk meg ebből a könyvből erről a versről, miben rejlik felülmúlhatatlan nagysága, esztétikuma? Egyrészt egy korai versre vonatkozó megjegyzéséből azt az általános tényt, hogy „a víz mozgása és rajza egész életemben visszatérő állandó élményem és ábrázolnivalóm maradt” (*Este*), másrészt — s ezt már közvetlenül a vers kommentárjából —, hogy a balatoni hullámverés időintervalluma csakugyan „tizenöt másodperc”, mert „pontosan annyi telt el, megnéztem az órámon; a karórámon ugyanis nagyszerű stoppermutató is van, szeretek dicsekedni vele.” Annak a fantasztikus varázsnak a magyarázatával, amely ebből a versből is ered, adós marad a költő. Versei felfoghatatlan alkímiájának, úgy tűnik, Szabó Lőrinc is csak az érzékelés „metafizikus labirintusaiban” bolyongó alávetettje, szolgálja volt, követve mindig engedelmesen zsenije ösztönének sugallatát.

CSEH GUSZTÁV RÉZKARCA